

ТОМАС РОЗЕНЛЕХЕР

ПЕТ ПЕСАМА

ФИНАЛЕ ЧАРОБНОГ СТРИЈЕЛЦА*

Један оргуљски бруј с љиљанима помијешан,
пошто су ковчег помјерили у дворану.

Картонска обућа на лављим стопалима.
Један украсни вијенац напола похабан.

Ја нисам могао да плачем, дједе.
Та хтио си да умреш. –

Био си екстра пред нашом кућом пао,
да не би поново морао да одеш.

Сваком ономе кога би укебао
и успио да га ухватиш за кољено,

објаснио би, као бивши главни благајник
Дрезденске опере, Чаробног стријелца.

Да би постепено, под млатарањем и пљувањем,
„Замијел, појави се!”, трапајућ ногом у гипсу,

Све више и више – „Гдје сам то ја” –
пискутао о небу финала Чаробног стријелца.

* *Чаробни стријелцац* је романтична опера коју је компоновао Карл Марија фон Вебер (Прим. прев.).

Тада си опет морао у кревет старачког дома
и ниси хтио да једеш црвену кашу од прекрупe.

И понекад би напољу један јавор
прносио своје златне гране.

Кад би пак отворио једно око,
друго ти се затварало.

И све мање и мање твоје бијело лице.
И веће твоје уши.

„Дједе, донио сам ти музику.
Дрезденска опера, финале Чаробног стријелца.”

„Не познајем”, рекао си.
И испљунуо црвену кашу од прекрупe на кревет.

И понекад би напољу један јавор
прносио своје мрачне гране.

Кад би пак затворио једно око,
друго ти се отварало.

И све тише и тише твоје: „Ах, ви сте то.”
И све гласније чагрљање при дисању.

Тад смо поставили свијећу на прозор.
Ал’ ти си плакао: „Хоћете да ме спалите.”

„Дједе, куд мислиш онамо,
доћи ћеш у породичну гробницу.” –

Спустили су га. Чак је и дамске шешире
мучио мањак суза. Дједе, опрости.

Склопи очи. Заувијек склоњен у небу
Финала Чаробног стријелца.

ОДИСЕЈЕВ ПОВРАТАК КУЋИ

Издајека дим. Онда шума
од сачме. Брда од облутака.
У једном подруму нека жентурача
и наоколо поређани мушкарци
које смо сахранили. Једна година рада.

Гдје још да тражим своју Итаку.

Остао сам. Из рупа је испузало нешто
попут људи. Ја сам обећао:
Ова земља биће Итака
и наша бити. – Намјестили су облутке
уз куће. Али мало другова.

Тако су била нужна чуда. Препознах
у оној жентурачи опет Пенелопу
и утврдих да је она од љепоте,
а ја, Одисеј, незбуњив.

Дао сам да се као доказ брда
искрче, док нису личила на моју главу
која је одавно гола од језе –

становници су се ипак одвраћали,
месом зачепљени, у куће
и безгласно гунђали, чудовишни киклопи.

Ту су другови сједили сигурно
и чврсто расли, кентаури,
при чему су њежно пјегаве задњице
ход времена у годовима бројале,
тако да, гдје човјек би, већ столица починаше.

А једне ноћи, кад се небо
као никад иначе преко океана раширило,
стајаше нада мноме у простору неки брод
с којег слаба свјетлост по овом острву падаше.

ЧИЧАК

Видјех у даљини заставе оцака, рецкаве укосо,
кад је изнад мене, као да је моје срце,
високо узлетјела шева. Буди ипак миран,
моћ долази на моћ. Немоћ храмље са мном.
Шта да се ту још, јер нагоре, промијени.
Тако сам мислио. Ипак је један чичак стајао
усправно. Пурпуром надасве сличан кнезу,
у својим бодљама филигрански љубак,
а ломио је камен. Око њега је било уређено
што је у крајолику, пољу и брежуљку лежало,
и гдје год сам одлазио стајао је посвуда.
Тада сам знао, и кад би комисије
ставиле хоризонт у решетке с динамитом,
он се примиче и примиче, тихи брат лава,
бетону, запосједајући само поље.
Јер вријеме је. Спратове таме мора перје
његове зелени темељно да прозуби
и, док унаоколо на њ дивљи чичак зури,
преточи у чудо своје цватње,
да и дубину још један одсјај погоди.

АНЂЕО СА КАПОМ ЖЕЉЕЗНИЧАРА

Он стоји у снијегу, гдје завршавају сви возови.
И броји мртве, који се, комад по комад,
поред њега носе, с лијева надесно.

Али већ код седмог он више не зна даље.

Да се мртви, који су с лијева надесно
поред њега ношени били,
изнова поред њега носе, с десна налијево.

Али већ код седмог он више не зна даље.

Тако још увијек броји оне из посљедњег рата,
иако је сљедећи већ осигуран
и мртви се опет изручују

УМЈЕТНИЧКИ АНЂЕО

Сједио је у једној црној рупи и пјевао.
Док га израз највише плашљивости
није, захваљујућ систему седамнаест дисонанци,

пустио да се успне на трон Бога Оца.

Тада молитвено уздигне лице
и почне изнова да пјева псалме
на начин мачака, које моле за љубав.

Апостоли зграбише нијемо чепове за уши.

Али Бог, задивљен Божјом добротом,
вади из цепа потопског сукненог мантила
један кисели воћни бомбон за свог слугу.

Тај, умјесто да лиже, пјева из захвалности испочетка.

Превео са немачког
Стиван Тонић